

رِه گَاژَو رِه گَاژَو

نووسینی:

سهید عهبدولقادر سهمهدی

وهرگیرانی له فارسییه وه:

عهبدوللا سهمهدی

s.abdullahsamadi@gmail.com

گولّه رهنگا ورهنگهکانی ههوشه له ژیر تینی ژیانبهخشی خۆرهتاوا، سهرمهستی جوانی و رازاوهیی خۆیان بوون. گولّی گولّاو، گولّه مهخمه ری، گولّه به پۆژه، گولّه باغ، هیرۆ، لاولاو، یاسه مه ن، ژاله، شهوبۆ، ناز، زه مبهق، نه سرین، نه رگس و... هه رکام به شوخ و شهنگی و به بۆن و بهرامه باخچهیان پازاندبۆوه.

له نیو گژ و گیای قوژبنی باخچه و دوور له کۆمه لّی گولّه گه شهکان، به ته نیا وه نه وشه یهک پوابوو. به لاسکی کز و لکی لاوازه وه ملکه چ و یستا بوو و جار جار غه مگین و شهرمیون به نیونگیایهک له گولّهکانی ده پوانی.

پۆژیک په پوهله یهک له ئاسمانی باخچه دا پهیدا بوو. بلّیند و نهوی فری و به دهوری گولّهکاندا گهرا و بهرز بوویه وه و خولیکی دا و دووراودوور چاوی به وه نه وشه کهوت. یه کپاست بۆی هات و له سهر په ره ناسکهکانی نیشته.

وه نه وشه ی شهرمیون به گۆشه ی چاو تییراما. په پوهله یهکی زۆر جوان بوو که باله ئالووالاکانی له ژیر تیشکی خۆرا وهکی کۆلکه زیترینه ده تروسکان.

ودنهوشه لهم ههموو جوانييه تاسا. يهكه مجار بوو هاوده ميكي له پهنا خوځى ده بينى؛ ټه وېش بهم شوخ وشه ننگييه. له بهر خوځوه گوتى: «خوژگه منيش په پووله بوايه م، تا دهست له ناو دهستى ټه م په پووله پرهنگامه يه، به جوت بهره شوينى دلخواز فريباين و به جوانييه كانى سرووشتا گه راباين.»

ودنهوشه خهريك بوو ټه سپى ټاره زووه كانى زين ده كرد، كه له نه كاو په پووله فرى و ټه وى له گهل حه ز و تاسه كانى ته نيا هيسته وه.

له وه به دوا، ههموو پوژئ له كاتيكي دياريكراودا په پووله سهردانى باخچه ي ده كرد و به دورى گوله كاندا ده سووپا يه وه و ټينجا به شادى و سه ما بهره وودنهوشه ده پووى و له سهر په لكه ناسكه كانى وچانى ده گرت.

ودنهوشه به ته واوى دلى دابوو به په پووله، و ټه گهر پوژيک نه ديتبا يا جاريك وه درهنگى كه وتبا، نيگهران و په شوكاو چاوى له ريگا ده برى و هزار خه يالى به دلدا ده هات. ټه م ټه وين و خوځه ويستيه ودها له دلى وودنهوشه دا پيشه ي داکوتابوو و پره گاژوى كړدبوو كه بو چركه ساتيكيش نه يده توانى بير له په پووله نه كاته وه و فهراموشى بكا.

ودنهوشه چيدى توانى ټه وى نه بوو ټه وينه يه ك لايه نه كه ي بشاريته وه. ټه وه بوو كه سهره پاي شهرميونى، بريارى دا رازى دل بدرکينى و له راسته وه له گهل په پووله باخيوى.

ودنهوشه له رسته يه ك، ته نانه ت وشه يه ك ده گه را كه بيكاته په يكي ټه وين؛ به لام هيچى بو ده سته مو نه ده بوو. ټه وه بوو كه كه وته بيرى پيشكه شيه ك تا به وى ټه وى بتوانى ټه وين و ټوگريى خوځى به په پووله نيشان بدا.

شه و له بيرى پيشكه شى دا بوو، به ره به يان دلوپه يه ك شه ونمى ساردى له ټاميز گرتبوو و ټاماده بوو تا به ناوى باربوى ټه وين بيدا به خوځه ويسته كه ي.

تاريكى تارا و گزينگ لووتكه كانى ټه نكاوت، به لام هه واليک له په پووله نه بوو. پوژده كان يه ك له دواى يه ك تيه پرين، به لام ديسانيش ون بوو ده كه ي وودنهوشه هه واليکى نه بوو...!

دلى وودنهوشه به هزار ريگادا ده پووى و سهرى له هيچكاميان دهرنه ده كرد. گهل و نه خوځ كه وتووه؟ ريگاي باخچه ي ون كړدووه؟ يا بووته خوړاكي بالنده يه ك؟

ودنهوشه دلوپه ټاونگه كه ي هه روا له ټاميز گرتبوو و نيگهران و چه مه پاي گه پانه وى په پووله بوو. هاوين ټارام ټارام ده بوورى و پاييز هيدى هيدى ده گه شته جئ. ته وژمى با و ته زوى سهرما، بارانى گه لايان ده باراند. گوله كانى باخچه ش دانه دانه سيس ده بوون و هه لده وهرين.

ودنهوشه ي ټه ويندار هه روا له سهر پئ ويستابوو و چاوى له ريگه ي گه پانه وى په پووله بريبوو. ټه وين هيزيكي ودهاى پئ به خشيبيو كه نه ك له بهرامهر ته وژمى با و ته زوى سهرما، به لكوو له ټاست له ننگيزه ي ټوفان و زمه ريرى به سته له كيشدا ده يتوانى راو ده ستى و بهر به ره كانى بكا.

پاييزيش به وورى و به دواى ټه ودا به فرى زستان ولاتى سپى پوښ كړد. ټيدى گول و گه لا و پوه ك هه واليكيان نه بوو. به لام وودنهوشه ي ته نيا، له گوځه ي باخچه و له ژير بارستى به فردا هه روا له سهر پئ ويستابوو و پيشكه شيه كه شى، كه ټيستا ببوه گوځه ي سه هولين، به لكوپوپه ته زيوه كانى له

ئامىز گرتبو!

جگە لە خوا، كى بوو بزانی هەلگرتنى كۆيەك سەھۆلى شەونم لە ژىر قورسايى بەفرىك، كە ھەر دەھات و بەسەريشى دادەبارى، بۆ ئەو لەش و لارە لاوازە چەند گران و دژوار بوو. ھەرچۆنێك بوو، زستانى سارد و تووش ئاخىر پۆيى؛ و بەھارى تەپ و سەرسەوز گەيشتە جى. گۆلەكانى باخچە يەك لە دواى يەك، دەست لەناو دەستى چيمەن و شيناوەرد، سەريان لە دلى خاك ھىنايە دەر.

و ھەنەوشەش بە بەرگىكى نوپو، پوو بە دنيايەكى تازە، چاوى ھەلينا. بەلام سەھۆلى شەونم لە ئاست تىنى بلاوينى ھەتاودا نەتوايەو و ھەروا وەك شووشەيەكى گەش و پوون تروسكەى دەھات. شەونم بە سىحرى ئەوين، ببوو بە گۆيەكى بلوورين! و ھەنەوشە، ئومىدەوارتر لە پيشوو، پيشكەشى لە ئامىز، چاوى لە پىگەى پەپوولە بپيوو.

پۆژىك، لە ئەوپەرى سەرسوپمان و ناباوەريدا، پەپوولە، ھەر وەك ھەميشە شاد و دلەپ، گەيشتە جى. ماوہيەك بە سەماکردن بە ناوياندا گەرا. چەند جار بليند و ھوى بوويەو و ئەمجار لەسەر گۆليكى سوور، كە لە چەقى باخچەكەدا پوابوو، نيشت. و چانگى گرت و بەرەو ميخەك فري. پاشان بەرەو ياسەمەن، ھىرۆ، زەمبەق و... گۆلەكانى تر؛ بەلام لايەكى لە و ھەنەوشەى ئەويندار و تاسەبار نەكردەو و ئاوپىكى وئ نەدا!

و ھەنەوشە كە چاوەروانى پوداويكى وا نەبوو، بە دىنى ئەم ديمەنە، ھەموو ھىوا و ئاواتەكانى بوونە بلقى سەرئاو!

ئاخر پەپوولە چلۆن بيزانيايە كە لە قوژبنىكى دوورەپەريزى ئەم باخچەيەدا و ھەنەوشەيەك دەژى كە بە تەواوى دلى داوہتە ئەو. سەوداسەر و ھەيران، لە بەرامبەر سەرما و سۆل و كپۆەى زستان راوہستاو و ژيانى خۆى لە ھەبوونى ئەودا دەبينى.

پەپوولە، بەيئ ئەوہى لايەك لەم ھەموو خۆشەويستىيە پاك و بىگەردە بكاتەو، پشت بە باخچە بالى ليك دا و دوور كەوتەو؛ ئيدى و ھەنەوشە مايەو و شەونمىكى بلوور و دنيايەكى خاپوور و داتەپيو لە تاسە و ئاواتەكان...!

بە پۆيشتنى پەپوولە، غەمىكى قورس دل و دەروونى و ھەنەوشەى داگرت. ژاكا، و ئەژنۆى نوشتايەو و شەونمى بلوورين لە ئامىزى خزى!

شەونم خللۆر بوويەو و لە بەر پيى گۆلى سوورى چەقى باخچەكە گيرسايەو. گۆلى سوور ھەر كە چاوى بە ئەلماسى بلوورين كەوت، سەرى سوپ ما. ئەوہ يەكەمجار بوو چاوى بە شتىكى و ھا جوان و دلپين بکەوئ. تىگەيشت كە ئەوہ نيشانەى ئەوينىكى پاكە. بۆ دۆزينەوہى خاوەنەكەى، شوپىنى لەسەر خۆلەكە ھەلگرت تا گەيشتە و ھەنەوشە.

ھەر لە يەكەم نىگادا، مەندى و جوانى و ھەنەوشە كارى ليكرد. لەسەرەخۆ ھەراى كرد: «ھۆ و ھەنەوشە! ئەم شەونمە بلوورينە ھى تۆيە؟»

و ھەنەوشە گوتى: «سەردەمىك ھى من بوو و لام زۆر خۆشەويست. پيشكەشيەك بوو، بە نيشانەى فيان، بەلام...!» و ھەنەوشە ئەوكى گيرا و نەيتوانى قسەكەى تەواو بكا.

گولئ سوور پرسى: «بهلام چى؟ پيم بلئ چى قهوماوه؟ بؤ وا ژاكاو و دلتهنگى؟»

وهنهوشه گوتى: «ئهو پهپوولهت له بيره كه ماوهيهك لهمهوبهر به سهما هاته ناومان و لهسهر پهلكه سوورهكانى توش وچانيكى گرت؟ ئه، خوشهويستترينم بو. با و باران، كرپوه و باتوف و هممو دژوارييهكانم كيشا تا پيى بگهم. پوژ و مانگ و وهرزم له چاوهپوانى گهراوهيدا بژارد. ئهم دلپه شهونمهم دانابوو به ناوى يادگارى ئهوين پيشكهشى بكهم. كه چى ئه و هممو خوشهويستيهى به هيند نهگرت و ئاورپيكيشى وئنهدام. بيره وهرييهكانى ديدارى پاريشى خسته ژير پي و بالئ ليك دا و فرى و من مام و دنيايهك حهسرهت و ئارهزوو.»

گولئ سوور گوتى: «ئايا ئه و له ئهوينى تۆ سهبارهت به خوى ئاگاداره؟»

وهنهوشه گوتى: «نا، چجار ئه و تواناييه نهبووه پريسكهى دلئى له لا بكهمهوه.»

گولئ سوور گوتى: «من له ئاخىر خيرىي ئهم خوشهويستيه خاترجهم نيم؛ پهپووله ئازاده و له داوينى سروشتى كوستان دهژى. له كاتيكا تۆ هى ئهم باخچه و ئاو و خاكهى. ئاخو چلون دهكرئ هممو ههوداكان بپچرينى و پوو له كوستان كهى؟ يا داوه دهزوىي ئهم پنجه رهگ و ريشه ئاوريشمينه چۆن دهتوانئ چنگ له رهقهنى كوستان گير بكا؟ به برواى من ههر له ئىستاوه فهراموشى كه.»

وهنهوشه گوتى: «ئهوانهى پهنجته لهسهر دانان، هيچيان به لهمپهر نازانم. له فهراموشيش ههر مهديوئ. ئهگهر له دهستت دئ بؤ گهيشتن به و ئاواته يارمهتيم بده!»

گولئ سوور گوتى: «دلنيام پوژيكا دادئ پهشيمان ببيهوه. سۆز و كولئ به بئ بيركردنهوه، تهنيا ژان و ئوف بهرههم دينئ. سهرهپاى ئهمانهش، ئىستاكه دهبينم بريارى خوت گرتوو، يارمهتيت ددهدم.»

پاشى چهند پوژ، كاتيكا پهپووله سهردانى باخچهى كردهوه، گولئ سوور ئهوى له پازى دلئ وهنهوشه ئاگادار كرد. پهپووله كه ئهمه زانى، به نيازى دلدانهوه و داواى ليبوردن، يهكراسهت بهره و وهنهوشه فرى و لهسهر پهلكهكانى نيشتهوه و پرسى: «ئهى وهنهوشه! ئايا ئهوهى گولئ سوور پيى گوتم راسته؟»

وهنهوشه وهلامى دايهوه: «بهلئ، راسته. هاوينى رابردوو كه چاوم پيت كهوت، دلئ له لا نهما، بهلام چجار نهتوانئ پازى دلئت له لا بدركيئم.»

پهپووله پرسى: «ئايا دهتوانئ ههوداكانى پيوهنديت ليره بپسيئى و بؤ همميشه لهگهلم بيه كوستان؟»

وهنهوشه گوتى: «ههر كوئ تۆ بخوازئ، ئهگهر ناخوشترين شوينى جيهانيش بئ، لهگهلت ديم. به مهرجيك له لاي تۆ بم، بارى هيچ دژوارييهك بؤ من قورس نيه. ئهوهى بؤ من گرينگه، ژيان لهگهلت تويه.»

پهپووله گوتى: «كهوايه لهمپورا ئهشئ خو ئاماده كهى. بارگهت تيك نئ، و ههودا ههوداى ريشهكانت ههلكيشه! من سئ پوژى تر ديمهوه لات. له و ماوهيهدا هيچ كاريك مههيلهوه.»

وهنهوشه گوتى: «به گيان و به دل. هممو ههوداكانى پيوهنديم دهپسيئم! چل چلئ ريشهكانم

هه‌لده‌کیشم! بئ‌سه‌بر و قه‌رار چاو له رینگای گه‌رانه‌وه‌ت ده‌برم.»
په‌پووله‌ فری و وه‌نه‌وشه‌ لیو‌پ‌یژ له تاسه و هیوا، قو‌لی له هه‌لکه‌ندن‌ی به‌رپ‌یی خو‌ی هه‌لم‌الی. هه‌ر
رۆژه‌ گر‌یی به‌ندیکی ده‌کرده‌وه و تالیکی هه‌لده‌پساندا! گو‌له‌کانی باخچه به‌ دیتنی ئەم دیمه‌نه
دزیوه، غه‌میکی قورسیان به‌سه‌ردا ته‌پی.

رۆژی سییه‌م تاکه‌ هه‌ودایه‌ک له خا‌کا مابوو. وه‌نه‌وشه‌ له کاتی‌کا ئاره‌قه‌ی ده‌رشت، شه‌که‌ت و
ماندوو له‌و تاکه‌ هه‌ودایه‌ نووسا‌ بوو و بۆی نه‌ده‌پسا! گو‌لی سو‌ور که‌ تاقه‌تی دیتنی نه‌مابوو، گو‌تی:
«وه‌نه‌وشه‌! بلیی بک‌ری له‌م کاره‌ پاشگه‌ز بیه‌وه؟» وه‌نه‌وشه‌ گو‌تی: «بم‌بو‌وره‌ گو‌لی می‌هره‌بان، به‌
ده‌ست خو‌م نییه‌ و بئ‌ په‌پووله‌ ژیانم نابئ‌»

ده‌مه‌و ئی‌واره، ئەو کاته‌ی ئاس‌و سو‌ور دا‌گه‌رابوو، وه‌نه‌وشه‌ توانی دوا‌یین هه‌ودای ریشه‌ی خو‌ی له
زه‌وی هه‌لک‌یشی! به‌م دوا‌یین هه‌ودایه‌، ریشه‌ی ئوم‌ید له‌ دلی گو‌لی سو‌وریشدا هه‌ل‌پسا! هه‌موو
خونچه‌کانی ویک‌هاتنه‌وه و کروش‌م هه‌لات و له‌ ئاسته‌ خو‌ی دۆش داما و له‌ ده‌ریای غه‌م و
نیگه‌ران‌یی رۆیشتنی وه‌نه‌وشه‌ و چاره‌نووسی نادیار‌ی ئەودا که‌وته‌ مه‌له.

وه‌نه‌وشه‌ به‌ یه‌که‌جاری بارگه‌ی خو‌ی تی‌کنابوو. سه‌بی به‌یانی، هیشتا‌ گزینگی نه‌دابوو، په‌پووله
گه‌یشه‌ جئ‌. به‌ ده‌رکه‌وتنی په‌پووله‌، گو‌لی سو‌ور دلی داخو‌ریا. سه‌راپای جه‌سته‌ی وه‌ له‌رزین
که‌وت. وه‌نه‌وشه‌ دانه‌ دانه‌ به‌ گو‌له‌کاندا هات و مال‌ئاوایی لی‌کردن. کاتی‌ک گه‌یشه‌ به‌رده‌م گو‌لی
سو‌ور، گو‌تی: «سپاس‌ بۆ یارمه‌تیت. هه‌رگیز چاکه‌ی تو‌م له‌بیر ناچئ‌.»

گو‌لی سو‌ور که‌ له‌ یه‌که‌م نیگادا دلی دابوو به‌ وه‌نه‌وشه‌، دلۆپه‌ فرمی‌سکی‌کی کرده‌ به‌ده‌ره‌قه‌ی رینگای
و به‌ ده‌نگی‌کی له‌رزۆک گو‌تی: «داوخوا‌زی به‌خته‌وه‌ریت‌م و شه‌ونمی بلو‌ورینت بۆ هه‌میشه‌ یادگاره‌
له‌ لام.»

له‌ دوا‌ی ئەم مال‌ئاوایی‌یه‌، په‌پووله‌ وه‌نه‌وشه‌ی هه‌لگرت و له‌ به‌رینایی ئاسمانا‌ ورده‌ ورده‌ له‌به‌ر
چاو‌ون بو‌ون.

ئەو رۆژه‌ بۆ گو‌له‌کانی باخچه‌، رۆژی پرسه‌ و ماته‌م بوو. که‌سێ قسه‌ی نه‌ده‌کرد. جیگای چۆلی
وه‌نه‌وشه‌ له‌ باخچه‌دا دیار بوو.

شه‌و له‌ نیوه‌ تی‌په‌ریبوو که‌ په‌پووله‌ و وه‌نه‌وشه‌ گه‌یشه‌نه‌ کو‌یستان. په‌پووله‌، وه‌نه‌وشه‌ی له
گو‌لجاری گو‌له‌ کی‌ویله‌کان دانا و گو‌تی: «ئیره‌ زی‌دی منه‌. هه‌ول‌ بده‌ ریشه‌ت له‌ خا‌کی سه‌ختی
ئیره‌دا، گیر بکه‌ی. با ئەوه‌ش بزانی که‌ من له‌ مندالییه‌وه‌ له‌ نیو‌ گو‌لان گه‌وره‌ بووم. ناتوانم هه‌موان
بۆ تاکه‌ گو‌لی‌ک به‌جئ‌ بئ‌لم! ره‌نگ و بۆی هه‌ر گو‌لی‌کم بکه‌و‌یت‌ه‌ به‌ر دل، ده‌سه‌ملان و ئامبازی ده‌بم!»
په‌پووله‌، له‌ دوا‌ی ئەم قسانه‌ که‌ هه‌ر وشه‌یه‌کی وه‌ک کو‌تکی‌کی ئاسن وه‌ روح و هه‌ستی وه‌نه‌وشه‌
ده‌که‌وت، ئەوی له‌ ناو هه‌زاران گو‌له‌کی‌ویله‌که‌دا به‌ ته‌زووی ساردی با ئەسپارد و پۆیی و ئیدی
نه‌گه‌راپه‌وه‌. هه‌رچی وه‌نه‌وشه‌ هه‌ولی دا چنگ له‌ زه‌ویی ره‌قه‌ن و سه‌ختی کو‌یستان گیر بکا، بۆی
نه‌لوا.

ئەو ده‌یزانی، ئەگه‌ر بئ‌تو هه‌رچی زووتر ریشه‌ی خو‌ی له‌ زه‌وی دانه‌کو‌تی، له‌ به‌رامبه‌ر گژه‌بای
سارد و س‌ری کو‌یستاندا ده‌وام ناه‌ینئ‌ و وشک ده‌بئ‌. وه‌نه‌وشه‌ هیوا‌یه‌کی زۆری به‌ گو‌له‌کانی

کوستان بوو تا یارمه‌تی بدن و دهستی بگرن.

سهر له به‌یانی، گزینگ لووتکه و لاپالی ټنگاوت. پوه‌کی کوستان که چاویان هه‌لینا و وده‌وشه‌یان له ناو خویاندا دیت، سهریان سوړ ما. کاتیک له شیوه و پهنګ و پورا زانیان غه‌واره‌یه، سهریان خسته سهر و ههر یه‌که لاتاوکی پیدادا.

یه‌که گوتی: «وهرن سهری پوه‌کی بې‌پیشه که‌ن!»

یه‌کی تر گوتی: «خوژګه بې‌پیشه بوايه؛ ټوه ههر بې‌په‌ګه‌زه!»

ګولیک که له به‌رده‌م وده‌وشه پوابوو، به قیزه‌وه پووی وهرګیږا و گوتی: «په‌ککوو له‌م بونه ناخو‌شه! خه‌ریکه دل‌م له ژیل‌لا دی!»

ګولیک زهردی په‌قه‌له و لاسک دریژ له دووره‌وه هه‌رای کرد: «که ګول بوايه، زیدی خو‌ی به‌جی‌نده‌ه‌شت و ټاوا داماو لیږه نه‌ده‌مایه‌وه.»

ګولیک شینی کورته بالا و چوارپه‌ل قایم، به ده‌نگیکي ګره‌وه گوتی: «لی‌ګه‌رین با ههر له‌وی بکه‌وی. دل‌نیابن تا ماوه‌یه‌کی دی با، وشکی هه‌ل‌دیني و له کولمانی ده‌کاته‌وه.»

وده‌وشه تازه بیری له ګه‌وره‌یی و پاکیی ټوینی ګولی سوور ده‌کرده‌وه و ده‌یزانی که شاګولی باخچه تا چ پاده‌یه‌ک دلی له لای بووه و خو‌شی ویستوه.

کزه‌ی سهرمای کوستان و تیری لاتاوی ګوله‌کی‌ویله‌کان، له دوو لاهه هیرشیان بؤ وده‌وشه هی‌نابوو و پرستیان لی‌بریبوو.

وده‌وشه دل‌نیا بوو ټه‌ګه‌ر ته‌نانه‌ت به بې‌پیشه‌ش بتوانی بژی، له ټاست ټه‌م توانج وتیر و تانه جهر‌ګېرانه ناتوانی ده‌وام بینی.

چه‌ند پوژیک سووک و که‌م‌بایه‌خ به پوودا که‌وت. که‌س لای لی‌نده‌کرده‌وه. ورده ورده سیس ده‌بوو... دوو دل‌وپه فرمی‌سک له ګوشه‌ی چاوه‌کانیدا قه‌تیس مابوو و شوینی شولاوکه‌یه‌کی وشک هه‌لاتوو به سهر پوومه‌تیدا کشابوو. هه‌ستی ده‌کرد دوایین هه‌ناسه‌کانی هه‌ل‌ده‌کیشی، که ده‌نگیک له چه‌شنی سرووشی نادیار په‌رده‌ی ګویی لاوانده‌وه. وه‌ک مردوویه‌ک سهری هه‌لینا و به ده‌وری خو‌یدا پوانی. ته‌نیا هه‌ستی به بوورینی با کرد ده‌یلووران و به بستوودا لی‌ده‌ه‌الایه‌وه.

با، په‌لکه‌کانی وده‌وشه‌ی جولانده‌وه و پرسى: «ټه‌ی وده‌وشه‌ی خو‌شبو! بؤچی په‌ګ و ریشه‌ت به ده‌روه‌یه و به دمدا که‌وتووی؟»

وده‌وشه گوتی: «داستانی من دوور و دریژه و له ګیرانه‌وه نایا. من هی ټه‌م ټاو و خاکه نیم.»

با پرسى: «زیدی ټو کو‌ییه و به‌سهره‌اتی ټو چییه؟»

وده‌وشه داستانی خو‌ی له نووکه‌وه بؤ ګیراپه‌وه.

با گوتی: «غهم دامه‌ګره! من دانانیشم تا ټو نه‌به‌مه‌وه لای ګوله‌کانی باخچه.»

وده‌وشه ههر‌ګیز پړوای نه‌ده‌کرد که ری‌ګه‌یه‌ک بؤ ګه‌رانه‌وه مایی.

با گوتی: «ده‌ست له پشتم گیر که و خو بؤ سهرمایه‌کی سه‌خت ټاماده بکه! چونکه به دریژایی شه‌و له ری‌ګادا ده‌بین.»

شه‌وه‌کی، به‌ر له هه‌لاتنی ټه‌ستیره‌ی به‌یان، با پی‌ی نایه باخچه و وده‌وشه‌ی له په‌نا ګولی سوور

دانا. هیشتا تاریک بوو و کەس له گه‌رانه‌وه‌ی وەنەوشە ئاگادار نەبوو. وەنەوشە له‌ بوومەلێلێ به‌یاندا توانی به‌ هاسانی پ‌یشه له‌ خاکی خۆی داکوتیتەوه. که گولەکان به‌ پرژە‌ی شەونم چاویان له‌ خەو هەل‌ینا و وەنەوشەیان له‌ باخچه‌دا بینى، وایانزانی خەون دەبینن. له‌ هەموان خۆشحاڵتر، گولێ سوور بوو که نه‌یده‌توانی باوه‌ر بکا ئەوه وەنەوشەیه گه‌راوه‌ته‌وه و چنگی له‌ خاکی خۆی توند کردووه. گولێ سوور له‌ خۆشیان ته‌واوی خونچه‌کانی خۆی پ‌شکواند و بۆنیکى سووکی له‌ باخچه‌دا بل‌او کردەوه. به‌ دواى ئەودا، هەموو گولە‌کانی باخچه، خونچه‌کانی خۆیان پ‌شکواند و له‌ گه‌رانه‌وه‌ی وەنەوشە‌دا جیژنه‌یان گرت. مه‌هاباد، 11 ی خاکه‌لیوه‌ی 1386

په‌گاژۆ: (په‌گ + ئاژۆ«له: ئاژۆتن») په‌گ هاویشتنی دار و گیا له‌ شوینیکه‌وه بۆ شوینیکى تر، بل‌او بوونه‌وه و پ‌ویشتنی پ‌یشه‌ی پ‌وهک به‌ ده‌ور و به‌ری خۆیدا. وشه‌یه‌کی باوه له‌ موکریاندا و به‌ **پ‌یشاژۆ** (پ‌یشه + ئاژۆ)ش به‌کار ده‌چێ.

ئەم وەرگێڕاوه له‌ گۆڤاری مه‌هاباد دا بل‌او کراوه‌ته‌وه. پ‌روانه: مه‌هاباد، گۆڤاری کۆمه‌لايه‌تى فه‌ره‌هنگى ئەده‌بى، سالى چه‌وتەم، ژماره 76، سالى 1386، ل 34-36.
MAHABAD, Social, Cultural & Literary Magazine No.76. Jul 2007